

Το παραμύθι της γιαγιάς Ελπίδας

Ελευθερία Καλούδη

Το παραμύθι της γιαγιάς Ελπίδας

_Θα μου το πεις ξανά το παραμύθι; Έλα γιαγιά, έλα, σε παρακαλώ!

_Ποιο βρε Ελπίδα; Μα μη μου πεις πάλι αυτό με τον Κορωνοϊό! Δεν το βαρέθηκες πια;

_Οχι, γιαγιά, όχι! Είναι το αγαπημένο μου κι όσες φορές και να το ακούσω δεν το χορταίνω!

_Καλά λοιπόν ας είναι!

Μια φορά κι έναν δύσκολο καιρό ενώ ο κόσμος γύριζε, όπως γυρίζει κάθε μέρα, σε μια στιγμή σταμάτησε. Ήταν πολύ απότομο! Φαντάσου το σαν ένα ξαφνικό φρενάρισμα στο λεωφορείο ή σαν ένα δυνατό μα σύντομο σεισμό. Μετά το πρώτο τράνταγμα όλοι άρχισαν να κοιτάζουν ο ένας τον άλλον με απορία. Ποιος το είχε κάνει; Ποιος βρισκόταν πίσω απ' όλο αυτό; Τίποτα δε φαινόταν να έχει αλλάξει όμως. Τα δέντρα συνέχισαν να ανθίζουν, Τα πουλιά συνέχιζαν να κελαηδούν στα κλαδιά, τα ψάρια συνέχιζαν να κολυμπούν στη θάλασσα και τα σκουλήκια να σκάβουν τρύπες στο χώμα. Ο ήλιος συνέχισε να βγαίνει από την ανατολή και να δύει στη δύση.

Όλοι σκέφτηκαν λοιπόν πως μπα ιδέα τους θα 'ταν και συνέχισαν τη ζωή τους κανονικά. Μόνο που λίγο λίγο, ο ένας μετά τον άλλον πάγωναν, έμεναν ακίνητοι σαν αγάλματα, εκεί ακριβώς που βρίσκονταν. Άλλος την ώρα που έβγαινε από το σπίτι του, άλλος την ώρα που πήγαινε να κόψει ένα λουλούδι, άλλος την ώρα που κοιμόταν. Όσοι δοκίμαζαν να αγγίξουν κάποιον απόμεναν εκεί δίπλα του, παγωμένοι κι αυτοί. Άρχισε ο κόσμος όλος να μοιάζει σαν ένα απέραντο μουσείο. Άνθρωποι από κάθε φυλή και χρώμα, από κάθε θρησκεία, άνθρωποι ολότελα διαφορετικοί μεταξύ τους παγωμένοι σε έναν αλλόκοτο κόσμο φτιαγμένο θαρρείς από δεξιοτέχνη γλύπτη με παράξενα γούστα είναι η αλήθεια.

Καθένας από όσους είχαν γλιτώσει κοίταζε τον άλλον με θυμό και καχυποψία, με φόβο γιατί νόμιζε πως ο διπλανός του ίσως ήταν ο φταίχτης. Και σιγά σιγά κατέβαζαν τα μάτια και κλείνονταν στα σπίτια τους και στον εαυτό τους. Οι μεγάλοι όλων των χωρών αποφάσισαν πως κάτι έπρεπε να γίνει γρήγορα αλλά τι;

Εδωσαν εντολή σε όλους να παραμείνουν κλεισμένοι μέσα για να μην πετρώνουν ο ένας τον άλλον ώσπου να βρουν τη λύση.

Κι έτσι έκαναν όλοι, ή μάλλον όχι όλοι αλλά αυτή είναι μια άλλη ιστορία. Οι μέρες περνούσαν η μια ίδια κι απaráλλαχτη με την άλλη και οι άνθρωποι έμοιαζαν σαν υπνωτισμένοι. Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που παραδέχονταν πως την προηγούμενη νύχτα είχαν δει το ίδιο όνειρο! Ένα παράξενο άνθρωπάκι λέει, μια σταλιά, με ένα ολοστρόγγυλο μεγάλο κεφάλι στεμμένο με μια πλούσια κορώνα κι ένα λιγνό κι ευέλικτο κορμάκι, έμπαινε τα βράδια κρυφά στα σπίτια τους κι άρπαζε ό,τι έβρισκε. Από κάποιο άρπαζε τον φόβο, από άλλο την αδιαφορία ή τον θυμό, τον πανικό ό,τι είχε ο καθένας. Κι ύστερα τα έκανε όλα μια χασιά! Κι όσο έτρωγε τόσο μεγάλωνε, κι όσο μεγάλωνε τόσο πεινούσε, κι όσο πεινούσε τόσο έτρωγε...

Αυτά συζητούσαν οι άνθρωποι κάθε πρωί. Κι όσο κι αν φοβόντουσαν άρχισαν να παραδέχονται πως τους άρεσε που βρίσκονταν όλοι μαζί. Κανείς δε θυμόταν ποια ήταν η τελευταία φορά που είχαν κοιταχτεί, που είχαν καθίσει να φάνε μαζί στο ίδιο τραπέζι, που είχαν διαβάσει βιβλία, που είχαν παίξει, που είχαν πραγματικά νοιαστεί για τον διπλανό τους. Φίλοι παλιοί που είχαν χρόνια να βρεθούν έστελναν μηνύματα και τηλεφωνούσαν ο ένας στον άλλον, θυμούνταν όσα είχαν ζήσει μαζί και γελούσαν. Όσοι ήταν μαλωμένοι ξεχνούσαν όσα τους χώριζαν και φίλιωναν ξανά. Όσοι ήταν νέοι, γεροί και δυνατοί βοηθούσαν τους γέροντες και τους ανήμπορους, τους φτωχούς και τους αδύναμους. Τους μαγείρευαν και τους πήγαιναν φαγητό, τους φρόντιζαν. Κι ήταν στ' αλήθεια παράξενο γιατί τον χρόνο τον εκείνο τον δύσκολο ήταν τα παιδιά που έλεγαν παραμύθια στους μεγάλους και τους παρηγορούσαν μέχρι να τους πάρει ο ύπνος κάθε βράδυ κι όχι το αντίθετο.

Και λίγο λίγο όλα άρχισαν να αλλάζουν. Σιγά σιγά. Ανεπαίσθητα. Σαν θρόισμα φύλλου έμοιαζε στην αρχή. Κι ο καθένας ξαφνιασμένος κοίταζε τον διπλανό του κι αναρωτιόταν μήπως εκείνος ήταν που έκανε τον κόσμο να μοιάζει πιο όμορφος...

Και δεν ήταν λίγοι εκείνοι που παραδέχονταν πως την προηγούμενη νύχτα είχαν δει το ίδιο όνειρο! Ένας γίγαντας λέει, με ένα ολοστρόγγυλο, μεγάλο κεφάλι στεμμένο με μια πλούσια κορώνα κι ένα πελώριο κορμί κάθε βράδυ προσπαθούσε να μπει στα σπίτια τους για να βρει κάτι να φάει. Όμως δεν χωρούσε κι όσο κι αν έψαχνε τίποτα δεν έβρισκε. Κι όσο δεν έβρισκε πεινούσε, κι όσο πεινούσε μίκραινε μέχρι που στο τέλος γινόταν ένα τόσο δα αλλόκοτο ανθρωπάκι.

Ο καιρός περνούσε κι είχαν όλοι αρχίσει να συνηθίζουν. Δεν ένιωθαν πια φυλακισμένοι γιατί είχαν τόσα όμορφα πράγματα να κάνουν που πρώτα δεν προλάβαιναν. Έλεγαν ιστορίες κι αντάλλασσαν αστεία, έκαναν όλοι μαζί παρέα έστω κι από μακριά, έβγαιναν στα μπαλκόνια και τραγουδούσαν για να δίνουν κουράγιο και δύναμη ο ένας στον άλλον.

Όμως έξω δεν μπορούσαν πια να βγουν και νοσταλγούσαν την άνοιξη, τα χρώματα και τις μυρωδιές της.

Μέχρι που ξαφνικά ένα πρωί ένιωσαν όλοι ένα απότομο τράνταγμα! Σταμάτησαν ξαφνιασμένοι ό,τι έκαναν κι άρχισαν να κοιτάζουν ο ένας τον άλλον με αγάπη γιατί ο καθένας ένιωθε πως ο διπλανός του ήταν υπεύθυνος για τη γαλήνη που γέμιζε ξαφνικά την ψυχή του. Κι ένιωθαν μια βαθιά λαχτάρα να αγκαλιαστούν και να χορέψουν μα οι αγκαλιές είχαν από καιρό απαγορευτεί.

Ένα παιδάκι σε μian άκρη της γης, δεν έχει σημασία ποια, θα μπορούσε να είναι οποιαδήποτε, δεν άντεξε. Ξέρεις δα πως είναι τα παιδιά. Άνοιξε την πόρτα κι έτρεξε έξω στον δρόμο πριν η μαμά του το προφτάσει. Κι ήταν τόσο όμορφα, τόσο ήσυχα όλα. Καινούρια δέντρα και λουλούδια είχαν φυτρώσει και τα πουλιά κελαηδούσαν πιο δυνατά από κάθε άλλη φορά. Και το παιδί έτρεχε γύρω γύρω σαν μεθυσμένο από χαρά. Κι άρχισε να αγκαλιάζει όλους τους πετρωμένους ανθρώπους έναν έναν με τη σειρά. Κι εκείνοι ευθύς ζωντάνευαν και δεν πίστευαν στα μάτια τους! Αγκαλιάζονταν κι έκλαιγαν και χοροπηδούσαν!

Όσοι έβλεπαν από τα παράθυρα βιάστηκαν να βγουν έξω και να ενωθούν σε μια μεγάλη πολύχρωμη θάλασσα. Κι από τότε έζησαν όλοι αγαπημένοι...

Μάλλον όχι όλοι γιατί κάποιοι δεν τα κατάφεραν να ξαναζωντανέψουν. Μα αυτοί οι λίγοι βρήκαν καταφύγιο σε ένα μουσείο πια για να θυμίζουν στους ανθρώπους εκείνο τον δύσκολο καιρό που έχασαν πολλά μα κέρδισαν άλλα τόσα!

_ Τι όμορφο παραμύθι, γιαγιά!

_ Αχ, βρε Ελπίδα! Ποτέ δε θα το βαρεθείς μου φαίνεται!

